

Smutek z Reportáže psané na vandru

Chystal jsem se na přechod Jizerek s našimi svěřenci z oddílu. Chtěl jsem jim přečíst něco hezkého o kraji; v knihovně jsem narazil na knihu s lákavým titulem **Reportáž psaná na vandru**. Lákavá byla i váha a kapesní rozměr knihy. Po pár stránkách mě nadšení přešlo. Kniha není ani zajímavým čtením, ani praktickým průvodcem. Spíše se jedná o statistiku autorových výletů do okolí Děčína a Lužických hor. Vandr v podání knihy vypadá většinou tak, že se ráno někam dojede vlakem, případně autem a večer se spěchá do tepla domova. Kniha obsahuje mnoho fotografií, jakých má každý majitel fotoaparátu doma plné šuple. Četl jsem, že mnoho autorů dokazuje čtenářům, že jsou též vášnivými fotoamatéry. Zde to platí stoprocentně.

Ve škole nás učili, že věta oznamovací končí tečkou, zatímco věta zvolací vykřičníkem. Autor, zvaný **Déveřák**, má očividně vykřičníky v takové lásce, že je protekčně dosazuje i za věty postrádající jakýkoliv emotivní náboj, či závažnou myšlenku. ("Odtud je to po červené značce 3 km! Zpět do Krompachu se dostanete přes Hvozd stejně jako naše parta!")

Dokonce v mnohých kapitolách mají agresivní vykřičníky nad ustrašenými tečkami početní převahu. Kvůli inflaci zmiňovaných znamének používá autor tam, kde by se hodil vykřičník navíc slůvko "bomba!"

Úvod první kapitoly připravuje čtenáře na hororový zážitek. Když jsem četl o starém zvyku děčínských trempů - rytí podpisů do bezbranné břízy - myslel jsem, že se jedná o inzerovaný horor. Tím hororem byl jiný fakt, řekl bych spíše smutný, než hrůzostrašný.

V desáté kapitole autor dokazuje, že není ani mistrem dialogu. Věty, které vkládá do úst mašiníry, nejsou ani pravděpodobné, ani vtipné.

S autorem bych se asi neshodnul v tom, co je mastňácké a co nikoliv. Vždyť ani on sám v tom nemá jasno, stačí si přečíst větu "Vycházíme v příjemném letním ránu z Osečné po žluté značce - dneska jako mastňáci po značené cestě (!), ale nebojte se, jenom 5 km - do vsi Kotel na modrou značku, která nás přivede ke zbytku čedičové, dříve 20 km dlouhé Čertově zdi." Je snad žlutá značka jediná závadná?

V čem má ale Oldřich Petlach jasno, jsou časové údaje. Typický konec kapitoly vypadá takto: "My jsme dnes již opravdu v časové tísní a zvyšujeme rychlost ze 4 na 6 km/hod a v 16:25 docházíme do Růžové. Autobus odjíždí v 16:40, což není ani na jedno pivko!" Přemíra časových údajů o dopravě je snad dána dobrou vůlí usnadnit čtenářům plánování vandru po stopách hrdinů. Jenomže koncem každého roku se jízdničky mění...

Doufal jsem, že umělecké nedostatky knihy budou vyváženy zajímavými informacemi. Bohužel

Z Trapsaveckých luhu - Smutek z Reportáže psané na vandru

Napsal uživatel Tomáš Macek - Netopýr
Pátek, 02 Březen 2007 04:00

nejzajímavější místa autor okomentuje slovem "bomba" a spěchá do "Rudňáku na konferenci". Alespoň zmiňuje pověst týkající se výjevu na Skále smrti. Vyprávění o rytíři Kunovi a dívce, která jej nechtěla tam v roce 1910 zvěčnili v reliéfu místní umělci. Déveťák se čtenáře pokouší mystifikovat svou verzí pověsti, moc mu to ale nejde a tak se raději drze přiznává. Škoda, že se Déveťák neřídil radami Míly Nevrlého: "Chceš-li napsat o nějakém kraji knihu, pak k tomu, kromě dní a týdnů strávených venku, neodmyslitelně patří i studium jiných, starších knih." Po Chválách Zadní země těžko vznikne další podobná kniha o témže kraji. Déveťákův rajon sahá přes Lužické hory až do podještědí a na Ralsko. Tyto kraje by si jistě zasloužily, aby o nich byl napsána pěkná tulácká knížka.

Po prokletění si cesty pralesem vykřičníků k polovině knihy jsem si na lyže vzal raději Nevrlého knihu o Jizerských horách. Je to sice bichle, ale když jsem na Islandu zalezl do spacáku, se spacákem do batohu, a ve světle svíčky začal číst krásné vyprávění, stálo to za to.

Možná je chybou osudu, že se mi dostala do ruky kniha, která vůbec nebyla určena pro veřejnost. Možná jsem se nechal zmást řečnickými otázkami, kterými se Déveťák obrací na široké čtenářské publikum. Snad se jedná o knihu určenou pro pár Děčínských nadšenců a já jsem se jí neměl znepokojoval. Jen jsem chtěl varovat potenciální čtenáře knihy, kterou vloni vydalo nakladatelství Olympia.

Tomáš Macek - Netopýr

Tvůj odkaz na stránkách Avalonu

Stále ještě nemáme přehled:) o všech webových stránkách trapsavců. Pokud je vlastníš, tak nám na ně pošli odkaz (níže uvedený mail) a my ho vyvěsíme na avalonských stránkách.

Ty najdeš na: <http://www.sdruzeni-avalon.cz/>

Víš-li o nějaké novince, zprávě, zajímavosti, akci, nové sbírce nebo i drbu z "Trapsaveckých luhů", tak neváhej a napiš vše a pošli na e-mail: tony.avalon@seznam.cz